

ASSOCIATION MUSEE DES POUPEES ET DES NOUNOURS/Nukkenallemuseo ry.,
jäsenmaksu aikuinen 22€ ja nuori 12€
IBAN: FI79 5539 0220 0134 02 BIC:
OKOYFIHH

4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France

Lézan, le 6 janvier 2015

Kiitos joulukorteista. Ne koristivat takkaani atsalean kanssa jouluna. Museossa kävi joulun aikaankin 19 ihmistä, se on ihan hyvä tulos. Ei museon aikaisempina vuosina täällä ketään joululomilla käynyt. Toisaalta siihen vaikutti myös Midi Libren julkaisema pikkuartikkeli tästä museosta menovinkkeinä ennen joulua viikonloppuliitteessään. Tuo paikallislehti on ollut alusta asti hyvä yhteistyökumppanimme.

Nyt kirjoitetaan jo 2015. Tänä vuonna nukkenallemuseo juhlii 15.vuottaan. Se on pitkä aika. Me ollaan päästy jo näin pitkälle, vaikka alkuvuodet olivat hyvin epävarmoja. Silloin olisi voinut sanoa kuin merimies keskellä valtamerta: »Sinun meresi on niin suuri ja minun purteni on niin pieni!«.

« Yöllä sä tutkia saat, terä aivojen yöllä on parhain, aikas on hiljaisuus, jos hyvän etsijä liet », opittiin latinantunnilla koulussa. Kuten paljon muuta elämänfilosofiaa. Pohdiskelin aamuyöstä, miten tiivistän tähän yhdistyskirjeeseen 15 vuoden tärkeimmät virstanpylväät.

Heti museon toisena vuonna 2001 lakkautin museon toiminimi yrityksen fiaskona, koska tämä kulttuuri ei ole menestyvää businessstä. Sen jälkeen perustin ei voittoa tuottavan yhdistyksen museon juridiseksi toimintaperiaatteeksi. Piakkoin saatiin yhdistykseen jäseniä Suomesta. Meitä on nyt 13. Äiti tuki museota kuolemaansa asti vuoteen 2007. Täällä paikan päällä on ollut ranskalainen Sébastien tukijoukkomme jatkona. Kiitos kaikille uskollisuudesta.

Yksityisen kokoelmani radikaali muuttaminen noin 100 käsityönukesta ja -nallesta kokonaan vanhojen lelujen kokoelmaksi oli tärkeää. Sen huomasi jo museon ensimmäisenä vuonna. Käsityön siirsin vähitellen pois näkyvistä « vinttiini ». Se sai tehdä tilaa kaikelle vanhalle, joka menestyi. Museon tehtävänä on herättää muistoja.

Siitä pienestä Suomesta lähetetystä 100:n kappaaleen nukkenalle kokoelmastani on poikunut jo yli 2000 kappaletta näiden vuosien aikana. Kokoelmaan lisättiin 2. tai 3. vuonna koulunäyttely toiseen kerrokseen. Vuonna 2004 aloin kerätä vanhoja nukketaloja, joista on nyt kertynyt yli 50kpl nukketalo kokoelma. Toisaalta täytyy olla jotakin erilaista ihmeteltävää ja toisaalta jokaiselle jotakin eli monipuolistaa täytyy.

Pieni budjetti ja säästökuuri on ollut periaatteenamme museoyhdistyksen toiminnassa. Suu säkkiä myöten.

Anduzen turistitoimistoon jäseneksi liittyminen vuonna 2004 oli tärkeä päätös ja myöhemmin myös muihin turistitoimistoihin. He toimivat silloin puhutorvenamme.

Atk:n mukaan tulo vuonna 2004 oli meille kuin murskavoitto. Museo on nyt enemmän olemassa, myös kansainvälisesti eikä vain tuntemattoman pikkukylän nurkilla. Silloin saatiin myoldbear-nettisivut museolle. Niiden hoitamiseksi kävin atk-kurssit ja hankin

tietokoneen kaikkine tarpeineen. Se oli silloin iso investointi, noin 1000 euroa skannereineen ja tulostimineen. Seuraavana vuonna ostin digikameran. Kaikki nuo koneet toimivat yhä, paitsi keskusyksikkö piti uusia pöytäkoneeseeni noin 2-3 vuotta sitten. Internetti mullisti nukkenallemuseon elämän monella tavalla. Markkinointi helpottui, niin tuli myös uusi tietopankki ja paljon muuta sisältöä keräilyyn, puhumattakaan kansainvälisestä kontaktiverkostosta. Lisäksi netin palvelujen ilmaisuus monessa tapauksessa on hyödynnetty. Ei tarvitse matkustaa aina kauas Pariisiin tai muualle, tehdäkseen tunnetuksi museota kuten alussa. Se oli kallista. Tämän uuden tietokone harrastukseni myötä tein vuonna 2005 museopäiväkirja blogini ja vuonna 2006 souvenirs ranskankielisen blogini. Vuoden 2005 lopulla julkaisin alkuosan museopaivakirja blogistani kirjana « Unelmani Etelä-Ranskassa » Pilotin kustantamana. Myöhemmin tein nukketaloistani dollhousedreams-nettisivut ja facebook sivun museolle. Toissa kesänä yhdistyksen jäsen Paula oli täällä Timonsa kanssa ja he tekivät videon museosta. Siinä meillä on nyt hyvä « filmi » nukkenallemuseosta internetissä. Alla video.
<https://www.youtube.com/watch?v=SOxbEtNA1p4>

Vuonna 2006 sain ajokortin ja sitten ostin Peugeot 205. Ennen minulla oli vain polkupyörä. Autolla on paljon tehokkaampi markkinoida museota, voi käydä kirpputoreilla, antiikkimarkkinoilla, osto-myyntiliikkeissä jne. eikä tarvitse kuskata isoja tavaroita pyörän selässä kuten ennen. Niin minä kuljetin monet isot vanhat lelut kuin aasi pyörä notkuen edestä ja takaa. Pyöräkilometri määriä ei voi verrata autokilometreihin, joten elinympyrät kasvoivat.

Dixou-koiran adoptio vuonna 2009 museon vahtikoiraksi oli odotettu tapahtuma. Kun se haukkuu, sillä on niin kova ääni, että se pelottaa pois pahimmat varkaat. Itse se voi joskus varastaa jotakin, jos joku haisee kovin hyvälle. Silloin se on kuin pukki kaalimaan vartijana, mutta harvemmin. Ilopillerinä se on useimmiten.

Monet lehtiartikkelit vuosien varrella pääasiassa paikallisessa Midi Libressä ovat tehneet museota tunnetuksi. Museomainoksia on alettu levittää pinottain vähän kaikkialle, kun ennen niiden kanssa nuukailtiin. Monet isot ja pienet museokyltit teiden varrella ja kylässämme ovat yksi hyvä mainoskikka ja tienviitta. Muuten tänne keskiaikaisen kylän labyrintissa sijaitsevaan museoon on vaikea löytää.

Uusi hankkeemme on löytää isommat museotilat paremmalla paikalla. Se on vuosien kysymys.

Siinä niitä virstanpylväitä riittää. Jatkaa varmaan voisi, mutta takaisin kuluneeseen vuoteen 2014.

Sesonki meni ok, vaikka apujoukkoja tarvitsen aina välillä, jos yhtäkkiä talo tulee täyteen. Nyt tilattiin ensimmäisen kerran kortteja museolle. 250 korttia maksoi 52 euroa. 52 euron laskun verran niitä saatiin myytyä 50 senttiä kpl (korttien hinta täällä yleensä) sesonkiaikana. Se oli hyvä, yksi mainos tulee lisää, kun ihmiset lähettävät niitä eteenpäin. Vaikka kaupustella piti joka kerta, kun oli museossa ihmisiä.

Edellisvuonna liityttiin Alèsin turistitoimistoon ja se on tuottanut hedelmää. Paikallisten käynti museossa on lisääntynyt. Varsinkin syyskuun parina kulttuuripäivinä oli meillä

museokävijöitä yllättävän paljon eli 32. Ja myös syyslomalla, koska Alès AGGLO-lehti julkaisi tästä museosta artikkelin. Sen johdosta myös yksi alesilainen madame lahjoitti museoon monia 50-luvun lelujaan, joiden mukana oli iso kuuluisa ja arvokas Jumeau-merkkinen posliininukke 1900-luvun alusta.

<http://museopaivakirja.blogspot.fr/2014/10/alesin-lehtiartikkelista.html>

<http://museopaivakirja.blogspot.fr/2014/10/kiitokset-anne-marielle.html>

Suomen matkani tein marraskuun alussa.

<http://museopaivakirja.blogspot.fr/2014/11/suomi-matkalla-marraskuussa-2014.html>

<http://museopaivakirja.blogspot.fr/2014/11/lontoo-tampere-matka-ajatuksiani.html>

Nyt matkustin vaihteeksi Lontoon kautta Ryanairilla. Menopaluu lentoliput sain 110 eurolla. Lontoossa oltiin 2 päivää siskon kanssa. Käytiin Museum of Childhoodissa ja Toy Museumissa ja Mountfitchetin keskiaikaisella linna-alueella, joka on ihan Stansted lentokentän vieressä. Tein kuvasarjat flickr.com sivuille ja kerron enemmän museopaivakirjassa. Paluumatkalla Tampereella ennen koneeseen menoa oli aikaa käydä Vapriikissa, jossa on monta museota. Siellä sain ajatuksille siivet matkatessani Ranskaan takaisin. Viime syksyä varjosti täällä Ranskassa monet tulvasäävaroitukset. Suomen matkallani lentokentälle menen tullen oli myös voimassa säävaroitus. Ukkomyrskyssä oli pelottavaa liikkua autolla. Onneksi lentokenttä oli aika lähellä, koska nyt lähdin Nîmesin kentältä. Nîmes on täältä noin 35km.

Nukkenalleyhdistyksen finanssipuolesta puheenollen, tuloja oli 2664,50€ ja menoja saman verran. Budjetti laskettiin menemään tasan. Kaikki tulee yhdistyksen hyväksi ei voittoa tuottavassa yhdistyksessä ja jos menee plussan puolelle enemmän kuin kulut, sillä maksetaan pois alkuvuosien korotonta lainaa. Tänä vuonna oli melkein 50euroa enemmän tuloja kuin viime vuonna, vaikka on lama-aika. Museo on mennyt eteenpäin ja se näkyy myös tässä budjetissa. Vasta vuodesta 2009 alkaen alettiin tienata enemmän kuin 800 euroa vuodessa, joka oli silloin vielä budjettina. Kiven takana on ollut museon tuottavuus investointeihin nähden. Sellaista se kulttuuri on. Sittenkin ajattelen kiinalaisen sananlaskun tapaan, että jos sinulla on kaksi rahaa, osta toisella leipä ja toisella kukkanen.

Jos verrataan kuluneen vuoden 2014 museokävijöiden palautetta ensimmäiseen vuoteen 2000. Silloin paikalliset ihmiset olivat kriittisiä. Ei kuitenkaan turistik, joiden kanssa oli menestystä heti alussa, mikä innosti jatkamaan. Joidenkin paikallisten olin näet kuullut sanoneen naapurikylässä, että täällä ei ole mitään näkemistä. Nyt taas nuo kriittiset arvostelevat, että täällä on liian paljon näkemistä liian pienissä tiloissa. Se on sitten positiivista kuitenkin. Ennen se oli negatiivista.

Lopuksi laitan yhden runon, jonka olen ottanut Englannista ostamastani kirjasta :

Behind the dream : It`s fun to plan a garden, In beauty all arrayed, But lovely dreams will not come true, Without the fork and spade. (David Hope)

Tänäkin uutena vuotena 2015 suunnitellaan kaunista « unelmapuutarhaamme ». Mitä kaikkia kukkia sinne laittaisimmekaan? Pelkkä suunnittelu on hauskaa. Mutta yksi asia on varmaa. Puutarha vaatii paljon työtä hiki hatussa. Mutta se on vaivan väärtti. Tämä elämä on kuin puutarhanhoitoa.

HYVÄÄ UUTTA VUOTTA 2015 KAIKILLE ! Toivoo : Nukkenalleyhdistys ry./Puheenjohtaja Ulla-Maija Suonpää